

menblanding af to Ting, nemlig de ydre Kjendsgjerninger, som tilstede et almindeligt Bevis, og Spørgsmaalet om Forsæt, hvor man ikke kan komme til videre Bevis end Slutninger eller Indrømmelser af de Paagjældende. Hvad de ydre Kjendsgjerninger angaar, har Andragendet haft et Grundlag, som er blevet fuldt bekræftet ved Undersøgelsen. Der foreligger for det Første utvivlsomt Handlinger — særlig ogsaa fra de to ankende Herrer's Side og af et tredie Medlem af Valgbestyrelsen — der have forsinket den Hurtighed i Valghandlingens Gang, som Valgloven gjør Regning paa. For her blot at nævne de Handlinger, der vedkomme de tre nævnte Herrer, erindres om, at Professor Falbe Hansen ikke begyndte den skriftlige Afstemning „uopholdelig," at det er erkjendt, at det for ham og Bogfabrikant Larsen ikke hele Tiden gik rask med at finde Navnene (Tillægsforhøret S. 10 og S. 35), og at der endelig for begge disse Herrer's og Bogtrykker Lazarus's Vedkommende foreligger det ofte omtalte Forhold med Hensyn til Melbing efter Valglovens § 42 1. Punkt, som foranledigede Formandens Indskriften. Ikke mindre konstateret er det — særlig ved Professor Falbe-Hansens ovenfor aftrykte, aabne Udtalelse — at der hos Mænd, der interesserede sig for Nyholms Valg, ikke blot har været et Ønske om, at Valghandlingen maatte trække ud paa Aftenen for at faae Stemmer med fra Vælgere, der først kunde komme sent, men at der ogsaa til dette Formaa's Fremme er truffet Aftaler om Forholdsregler og handlet eller forsøgt at handle derefter. Naar nu Andragendet fra disse og andre Kjendsgjerninger slutter, at de to ankende Herrer's forsinkende Handlinger vare forsættelige og Frukt af en Forhalings-Aftale, kan denne Slutning ikke paa Forhaand afvises, eller de Indtryk, hvorpaa den bygges, betegnes som „løse", eller de Meddelelser, der herom ere modtagne, som „uvederhæftige". Den samme Slutning er ikke blot draget af Valgbestyrelsens Formand, men ogsaa — som Undersøgelsen viser

— af Professor Falbe-Hansens og Fabrikant Larsens Vistførere, (Kontorchef Müller og Politifuldmægtig Bramsen), som havde saa god Leilighed til at faae et begrundet Indtryk. Ogsaa i denne Henseende har Andragendet saaledes faaet den Bekræftelse ved Undersøgelsen, som overhovedet kunde ventes. Klart er det imidlertid, at Slutningen til Forsæt og Plan hos de nævnte Herrer kun kan være en Sandsynligheds Slutning. Benegtes Forsættet og Planen af de Paagjældende, saa er det en Selvfølge mellem hæderlige Mænd, at ingen vil falde paa strengt juridisk at afveie, hvad der er berettiget at antage, men at de Vedkommende maa tros paa deres Ord om, at hine Forsinkelser vare usofsættelige, henholdsvis beroende paa en Opfattelse af Valgloven, som de antog for den rette, og derfor uden nogen Forbindelse med Forhalingsplaner. Men dette, at Ingen vil falde paa at sætte de paagjældende Mænds Troværdighed i Tvivl, og at man derfor lige overfor de bestemte Erklæringer lader Slutningen om Forsæt og Plan falde, godtgjør ikke, at selve Slutningen fra første Færd var „grundløs", og lige saa lidt kan det siges, at Vidnerne (de to ovenfor nævnte Vistførere) svigte, naar de, efter først at have skildret deres Indtryk overensstemmende med Andragendet, udtale, at de lige over for de bestemte Erklæringer ikke ville fastholde den Mening, de ifølge saadant Indtryk havde dannet sig.

Et andet Mindretal (Høgsbro og S. Pedersen) er vel enigt med Flertallet i, at de afholdte Forhør have godtgjort, — dels at den af Valgbestyrelsens Formand, nuværende Birkedommer Singslev, afgivne Erklæring lider af væsentlige Feiltagelser navnlig med Hensyn til det krænkende Paasagn, at flere Valglisterførere have „gjort Anstrængelser for at trække Valghandlingen i Langdrag", og — dels at der i det Hele har fundet betænkelige Uregelmæssigheder Sted saa vel ved Valglisternes Afvattelse som ved selve Valghandlingen, i hvilken Henseende dette Mindre-